

[Socialministeren.]

Forslag af denne Art — jeg har jo begrundet det udførligere, end jeg gjorde ved Forelæggelsen — vil lægge et Svar saa partipolitisk op, som den ærede Ordfører gjorde det. Det kan i hvert Fald ikke være for at hjælpe de arbejdsløse.

Ej heller forstaar jeg den almindelige Udtalelse om, at der foreligger intet som helst Bevis for, at det er den rigtige Vej at gaa, som her er foreslaaet. Mon den ærede Ordfører ikke har glemt, at en meget fremtrædende Konservativ — der er for Resten flere —, Direktør Chr. H. Olesen, er Medforslagsstiller til det Forslag, der er kommet fra Arbejdsløshedsraadet, om at gaa ikke denne Vej, men at gaa langt videre, ud fra et andet Princip.

Den ærede Ordfører for de Konservative sagde dernæst, at jeg havde ikke fulgt hans Anvisning: administrativt at gennemføre den forkortede Arbejdstid. Nu er det ikke her Tiden, maaske heller ikke engang Stedet, til at gøre Rede for alle de Vanskeligheder baade af juridisk, lovteknisk og forvaltningsmæssig Karakter, der opstaar ved Spørgsmaalet om, i hvilken Udstrækning man administrativt kan gennemføre en Nedsættelse af Arbejdstiden. Det er muligt, at de Konservative ikke er klare over alle disse Vanskeligheder. Man maa tro det, siden den ærede Ordfører gik over dette Spørgsmaal med en legende Lethed, som ellers ikke udmærker ham. Men jeg nærer mine Tvivl. Det har været Genstand for en meget udførlig og indgaaende juridisk Undersøgelse i forskellige Ministerier, hvor langt man kan gaa ad administrativ Vej, og det kommer i høj Grad an paa, hvilken Lov der er Tale om, om der er Spørgsmaal om Finanslovbevillinger o. s. v. Men det vil sige, at man i hvert enkelt Tilfælde fra vedkommende Ministers Side maa undersøge, hvilken Beføjelse, hvilken Bemyndigelse han har til at gaa den Vej, her er omtalt. Det er altsaa et meget vanskeligt Spørgsmaal at komme ind paa. Det er derfor meget naturligt, at man fra Ministeriets, fra Regeringens Side siger: Vi vil have en almindelig Lovhjemmel efter faste Principper, vi kan ikke ligge her og svømme paa alle de forskellige administrative Omraader, vi maa have en vis tælles Regelmæssighed med Hensyn til Spørgsmaal af denne Art.

Hvis den ærede Ordfører for de Konservative, hvad jeg ikke forventer, er inde i denne Undersøgelse, saa vil han forstaa, at jeg har Ret. Hvis han ikke er inde deri, vil han kunne faa Materialet forelagt i

Udvalget, og han vil da erkende, hvor vanskelige disse Spørgsmaal er at tumle med administrativt.

Det forbavtede mig naturligvis ikke at høre den ærede kommunistiske Ordfører udtale, at han var principiel Modstander af et Forslag af denne Art. Det er den ærede Ordfører jo overhovedet af alle de Forslag, der fremsættes, og det har uendelig lidt Interesse at faa det oplyst, navnlig naar man aldrig faar at vide, hvad der skulde træde i Stedet.

Den ærede Ordfører for Kommunerne begrundede, saa vidt jeg forstod ham, sin principielle Modstand mod Forslaget med, at naar man skulde gaa til nedsat Arbejdstid, maatte man sikre sig fuld tarifmæssig Løn. Principielt er der ikke i Lovforslaget noget, der gaar ud paa, at der ikke skal arbejdes efter tarifmæssig Løn i den nedsatte Arbejdstid, hvorom der her er stillet Forslag. Der staar i § 2:

„Naar der i Medfør af § 1 arbejdes for nedsat Arbejdstid, skal der for Arbejdet betales den Løn, der i Henhold til gældende Overenskomst mellem Arbejdsgiver og Arbejder er fastsat for saadant Arbejde.....“

Det er Hovedregelen for de Tilfælde, hvor der foreligger Overenskomst. Og naar denne Hovedregel er sat ind, er det naturligvis netop for at modvirke den Tilbøjelighed, som den ærede Ordfører omtalte, der muligvis visse Steder kunde være til, at man ved samtidig at nedsætte Arbejdstid og Arbejdsløn naaede ned til et saa ringe Vederlag, at Arbejderne i Virkeligheden ikke havde nogen Interesse i at arbejde. Det er jo noget, man fra forskellig Side har været enig om, at man ikke maatte nedsætte Arbejdstiden og Arbejdslønnen, saa der ingen virkelig Interesse var i at søge Arbejde. Hvor Grænsen ligger, kan man selvfølgelig diskutere.

Den ærede Ordfører, Hr. Munch-Petersen, omtalte Socialministrenes Konference i Oslo, som han selvsagt ikke kan have meget Kendskab til, og sagde, at man dér var gaaet ud fra, at Arbejdstiden kun kunde nedsættes uden Kompensation. Det er positivt urigtigt. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa denne Konference eller dens Resultater, saa meget mere som den jo ikke specielt vedrører dette Forslag; men de Udtalelser, den ærede Ordfører citerede, vedrører den almindelige Nedsættelse af Arbejdstiden. Man tog ikke noget som helst Standpunkt til Spørgsmaalet om, hvorvidt der skulde ydes Kompensation eller ej. Snarere kan man sige, at det, der kom fra